

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie oskarżonego **G. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 28 lutego 2025 r.

w przedmiocie zażalenia obrońcy

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2024 r., o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy o uchylenie poręczenia majątkowego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 254 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie o odmowie uchylenia poręczenia majątkowego względem oskarżonego G.W. i sprawę w tym zakresie przekazać do rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 sierpnia 2024 roku obrońca oskarżonego G. W. wniósł o uchylenie stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 złotych.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2024 roku, sygn. akt So. 9/24, Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie nie uwzględnił powyższego wniosku. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez obrońcę. Zarządzeniem z dnia 5 listopada 2024 roku

Zastępca Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie przyjął zażalenie obrońcy i zarządził o przekazaniu akt Sądowi Najwyższemu jako powołanemu do rozpoznania tego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy nie jest właściwy do rozpoznania zażalenia obrońcy. Zgodnie z treścią art. 254 § 3 k.p.k. zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego rozpoznaje ten sam sąd w składzie trzech sędziów. Artykuł 254 § 3 k.p.k. dotyczy każdego postanowienia sądu w przedmiocie środka zapobiegawczego, jeśli zapadło ono w wyniku rozpoznania wniosku oskarżonego lub obrońcy o jego uchylenie bądź zmianę, i to niezależnie od tego, jakiej jest ono treści (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 23/12, OSNKW 2013, nr 3, poz. 21; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 października 2003 r., sygn. akt II AKz 779/03, KZS 2004/2/51, LEX Nr 104030; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2006 r., sygn. akt II AKz 91/06, KZS 2006/4/37, LEX Nr 183435). Skoro zatem zaskarżone postanowienie o odmowie uchylenia poręczenia majątkowego zapadło na skutek wniosku obrońcy oskarżonego, do rozpoznania zażalenia na to postanowienie właściwy jest ten sam sąd (czyli sąd, który je wydał), tyle że w składzie trzech sędziów (art. 254 § 3 k.p.k.), odmiennie niż w pozostałych wypadkach rozpoznawania zażaleń, w tym także co do środków zapobiegawczych, na podstawie reguły ogólnej stanovionej przez art. 252 § 1 k.p.k. (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 kwietnia 2010 r., sygn. akt II AKz 128/10, KZS 2010/4/29, LEX Nr 589888; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 września 2008 r., sygn. akt II AKz 430/08, KZS 2009/2/64, LEX Nr 500259; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt II AKz 188/08, KZS 2008/6/42, LEX Nr 452575).

Tym samym stwierdzić należało, że ponieważ Sąd Najwyższy nie jest sądem właściwym do rozpoznania zażalenia w przedmiotowej sprawie, należało ją przekazać celem rozpoznania sądowi właściwemu, tj. Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

[J.J.]

[a.l]